

Paulo
Coelho

Elif

ÇEVİRİ: SAADET ÖZEN

CAN

PAULO COELHO

Elif

O Aleph, Paulo Coelho

© 2010, Paulo Coelho

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.

(Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2011

12 basım: Ocak 2015, İstanbul

Bu kitabın 12. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Emrah İmre

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi,

Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1291-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

PAULO COELHO

Elif

ROMAN

Portekizce aslından çeviren
Saadet Özen

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan Hac adlı ilk romanının ardından gelen Simyacı'yla dünya çapında üne erişti. Simyacı, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012) ve son olarak *Aldatmak* (2014) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyona ulaştı. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>Zâhir</i> , 2005
<i>Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Hac</i> , 2006
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Brida</i> , 2010
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Akra'da Bulunan Elyazması</i> , 2012
<i>On Bir Dakika</i> , 2004	<i>Aldatmak</i> , 2014

Bu nedenle İsa şöyle dedi: “Soylu bir adam, kral atanıp dönmek üzere uzak bir ülkeye gitti...”

Luka, 19:12

Yürümeye devam etmemi sağlayan J. için,
Beni korumaya devam eden S. J. için,
Novosibirsk'teki kilisede beni affeden Hilal için.

“Elif’in çapı, iki üç santimden fazla olmasa gerekti,
ama tüm Kâinat gerçek ve eksiksiz olarak içindeydi.
Her şey oradaydı... sonsuzdu, çünkü onu
Kâinat’ın neresinden baksam açıkça görebiliyordum.”

JORGE LUIS BORGES, *Alef*

“Ben göremiyorum, sense her şeyi biliyorsun.
Yine de hayatımı boşa yaşamış olmayacağım
Çünkü yeniden buluşacağımızı biliyorum
İlahî bir ebediyette.”

OSCAR WILDE

Krallığımın kralı

Olamaz!

Yine mi ayın yapacağız? Yine mi görünmez güçleri, görünen dünyaya çağıracağız? Yaşadığımız hayatla ne ilgisi var bunun? Ortalık, üniversite mezunu işsizlerle dolu. Emekliler meteliğe kurşun atıyor. Yetişkinlerin hayal kucak bir dakikası bile yok – kısacası “hayatın katı gerçekleri”ne karşı, sabah dokuz akşam beş, günde tam sekiz saat ev geçindirmek için, çocuklarının okul parası için mücadele ediyorlar.

Dünya hiç şimdiki kadar kamplaşmamıştı. Din savaşları, soykırımlar, gezegeni hiçe saymalar, ekonomik krizler, buhranlar, yoksulluk kol geziyor. Herkes dünyadaki sorunların ya da kişisel dertlerinin hiç olmazsa bir kısmından kurtulmak için acil çözümler arıyor. Ne var ki, geleceğin daha fazla karanlıktan başka vaadi yok.

Bense kalkmış, kökleri bugünün tehditlerinden uzağa, çok eskilere uzanan ruhani bir geleneğin peşinden koşuyorum hâlâ, öyle mi?

* * *

Ustam addettiğim J. ile birlikte, içimde böyle şüpheler uyanmış olmasına rağmen kutsal meşeye doğru yürüyo-

rum. Kışın yapraklarını döküp baharda yeniden büyüt-
mekten başka derdi olmayan bu meşe, beş yüz senedir
aynı yerde sükûnetle insanoğlunun acılarını seyrediyor.

Bu ruhani geleneğe bana yol gösteren mürşidim J. ile
ilişkim hakkında yazmaktan daha fazla kaçamam. Onun-
la konuşmalarımızdan defterler dolusu notlar biriktirmi-
şimdir, her ne kadar bir kere bile açıp göz atmadıysam da.
1982'de Amsterdam'da tanıştığımızdan beri yaşamayı
yüz kere öğrenip yüz kere unuttum. J. bana yeni bir şey
öğrettiğinde, belki de dağın doruğuna ulaşmak için son
adımdır bu, derim kendime, yüreğimdeki senfoniye ta-
mamlayacak son nota, kitabı özetleyecek tek bir harf.
Önce bir fasıl müthiş bir coşkuyla kendimden geçirim,
ama bu uzun sürmez. Bazı şeyler sabittir, ama çoğu eg-
zersiz, pratik ya da öğreti, kara bir girdaba kapılıp yok
olur. Ya da en azından öyle zannedilir.

* * *

Yerler ıslak, iki gün önce özene bezene temizlediğim
ayakkabılarım ne kadar dikkat etsem de birkaç adımda
çamur içinde kalacak. Bilgeliği, iç huzurunu aramak, gö-
rünen ve görünmeyen gerçeklerin bilincine varmaya ça-
lışmak artık benim için su içmek gibi bir alışkanlık, ama
hiçbir sonuç yok. 22 yaşımdayken büyücülüğe merak sar-
dım; çok farklı yollardan geçtim, yıllar boyunca uçurum-
ların kenarında yürüdüm, kayıp düştüm, kaçtım geri
döndüm. 59 yaşına geldiğimde cennete ve Budist rahip-
lerin tebessümlerinde gördüğümü sandığım mutlak hu-
zura yaklaşmış olacağımı hayal ederdim hep.

Fakat anlaşılın tam tersine, şimdi her zamankinden
daha uzağım bunlara. Huzurum yok; bazen kendi içimde
büyük çatışmalar yaşıyorum ve bu aylar sürebiliyor. Bü-
yülü gerçekliği algılayabildiğim anlar ise birkaç saniyeyi
geçmiyor. Ama bir başka dünyanın gerçekten var olduğun-
u anlamama, öğrendiklerimi özümseyemediğimi acı acı

fark etmeme bu kadarı zaten yetiyor.

Ağacın yanına geldik.

Ayin bitince onunla ciddi bir konuşma yapacağım. İkimiz birlikte ellerimizi kutsal meşeye dayıyoruz.

* * *

J. bir sufi duası okuyor:

“Ya Rabbim, hayvanların seslerini, ağaçların hışırtısını, suların şırıltısını, kuşların civıltısını, rüzgârın fısıltısını ya da göklerin gürültüsünü duyduğumda hep Sen'in birliğini idrak ederim; Sen'in her yerde hazır ve nazır en yüce kuvvet, arif-i mutlak, hâkim-i mutlak olduğunu hissederim.

Ya Rabbim, Sen'i çektiğim çilelerden bilirim. İzin eyle ki, ey Rabbim, sana keyif vermek bana keyif versin. Bir oğul Babası'nın kalbini nasıl şen ederse ben de öyle gönlünün neşesi olayım. Seni seviyorum demek zor olduğunda bile Sen'i huzurla, azimle anayım.”

Ekseri bu noktaya geldiğimde –sadece bir an için, ama bu kadarına bile razıyım– güneşi ve kara toprağı hareket ettiren, yıldızları oldukları yerde tutan o Benzersiz Varlığı iliklerimde hissederim. Fakat bugün Kâinat'la söyleşmek gelmiyor içimden; yanımdaki adam muhtaç olduğum cevapları bana versin, yeter.

* * *

Ellerini meşenin gövdesinden çekti, ben de çektim. Gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Sessizce, ağır ağır benim eve gittik, verandada oturup yine hiç konuşmadan birer kahve içtik.

Bahçemin ortasındaki dev ağacı seyrettik. Gövdesinde vaktiyle bir rüya üzerine bağlanmış bir kuşak vardı. Fransız Pireneleri'ndeki Saint Martin köyünde, satın aldığıma bin pişman olduğum bir evdeydim. Ev sonunda be-

ni ele geçirmiş, beni bırakmaz olmuştu, çünkü yaşam enerjisini tazeleyebilmesi için onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı.

“Gelişmem durdu,” dedim, her zamanki gibi faka basıp sessizliği bozarak. “Galiba benden bu kadar.”

“Çok ilginç. Oldum olası sınırlarımı keşfetmeye çalışmışımdır, henüz becerebilmiş de değilim. Fakat benim dünyam işbirliğine pek yanaşmıyor, sürekli büyüyor, kendini bana tamamen açmıyor,” dedi J. kışkırtıcı bir ifadeyle.

Hafif alaycı bir hali vardı. Aldırmayıp devam ettim.

“Peki bugün buraya niye geldin? Her zamanki gibi hatalı olduğuma beni inandırmak için. İçinden ne geliyorsa söyle, fakat konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. İyi değilim.”

“Ben de tam bunun için geldim bugün. Bir süredir neler olup bittiğini seziyordum. Fakat harekete geçmek için uygun anın gelmesi lazım,” dedi J. masadan bir armut alıp elinde çevirerek. “Daha önce konuşmuş olsak henüz olgunlaşmamış olacaktın. Daha sonra konuşsak bu sefer de için geçmiş olacaktı.” Armuttan bir ısırık alıp iştahla yemeye başladı. “Nefis. İyice olgunlaşmış.”

“İçimde şüpheler var. Çoğu inançla ilgili,” diye ısrar ettim.

“Ne güzel işte. İnsanı ileriye götüren de şüpheleridir.”

Her zamanki gibi güzel cevaplar, güzel imgelerdi. Fakat bugün işe yaramıyorlardı.

“Ne hissettiğini söyleyeyim sana,” diye devam etti J. “Öğrendiklerinin bir türlü kök salamadığını, büyülü evrenin kapısına varabilsen de içine gömülemediğini hissediyorsun. Belki de bütün bunların, insanoğlunun ölüm korkusuyla başa çıkabilmek için yarattığı koca bir hayal olduğunu düşünüyorsun.”

Daha derin soruları benimkiler: İnançla ilgili şüphelerim vardı. Emin olduğum tek şey, yaşadığımız dünyayla iç içe geçen, ruhani bir paralel evrenin varlığıydı. Bundan başka geri kalan ne varsa –kutsal kitaplar, gönül gözüyle görülenler, rehberler, kılavuzlar, törenler– hepsi saçma, hatta

daha beteri kalıcı bir etkiden yoksun gibi geliyordu bana.

“Sana kendi hissetmiş olduklarımı söyleyeyim,” diye devam etti J. “Gençken hayatın önümde açtığı onca kapı başımı döndürmüştü, hepsini birden elde edebilirim sanıyordum. Evlendikten sonraysa bu kapılardan birini seçmek zorunda kaldım, çünkü sevdiğim kadına ve çocuklarıma bakacaktım. 45 yaşına geldiğimde, çok başarılı bir yöneticilik hayatından sonra çocuklarım da büyüyüp evden ayrılınca ömrümün geri kalanı, zaten tecrübe etmiş olduğum şeyleri tekrar tekrar yaşamakla geçecek, dedim kendi kendime.

Ruhani arayışım işte o zaman başladı. Disiplinli bir insan olarak bütün enerjimi bu işe verdim. Büyük coşkuyla, büyük şüphelerle dolu dönemlerden geçtikten sonra senin şimdi bulunduğun noktaya vardım.”

“Ne kadar uğraşsam da, artık Tanrı’ya ve kendi benliğime daha yakınım diyemiyorum bir türlü,” dedim huzursuzluk içinde.

“Çünkü dünyadaki bütün insanlar gibi, sen de zaman sana Tanrı’ya nasıl yaklaşılacağını öğretir sandın. Ne var ki zaman öğretmez; zaman bize yalnızca yorgunluk ve yaşlanma hissi verir.”

Meşe ağacı şimdi bana bakıyordu sanki. Dört asrı devirmiş olmalıydı ve bu kadar zamanda tek öğrendiği olduğu yerde durmaktı.

“Meşe ağacının etrafında ayin yapmanın anlamı ne? Daha iyi insanlar olmamızı mı sağlayacak?”

“Çünkü insanlar artık meşelerin etrafında ayin yapmıyor. Biraz saçma gelse de bu ayinle sen onun ruhunda, en eski yerinde, her şeyin kökenine en yakın noktada duran bir şeye dokunmuş oluyorsun.”

Bu doğruydu. Zaten bildiğim bir konuyu sormuş, beklediğim cevabı almıştım. Onunla geçen dakikalardan daha iyi faydalanmalıydım.

“Gitme vakti,” dedi J. aniden.

Saate baktım. “Havaalanı yakın,” dedim, “sohbete biraz daha devam edebiliriz.”

“Ben bundan bahsetmiyorum. Őu anda yaşadıkların benim başıma geldiğinde, cevabı ben doğmadan olup bitmiş bir olayda bulmuştum. Sana tavsiyem de bu.”

Reenkarnasyonu mu kastediyordu? Oysa geçmiş hayatlarımı ziyaret etmeme hep muhalefet ederdi.

“Geçmişe önceden de gittim ben. Seninle tanışmadan önce kendi kendime öğrenmiştim. Hatırlarsan bu konuda konuşmuştuk; iki kere dünyaya gelmişim: birinde XIX. yüzyılda yaşamış bir Fransız yazar olarak, ötekinde de...”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Artık telafisi imknsız hatalar yapmıştım. Sen de bana, ‘telafi etmeye hiç uğraşma, öyle yaparsan suçun ikiye katlanır,’ demiştin. Geçmişteki hayatlara yolculuk etmeyi, yerde bir hava deliği açıp alt kattaki ateşin bugünü yakmasına göz yummaya benzetmiştin.”

J. armudun pn bahçedeki kuşlara attıktan sonra öfkeyle bana baktı:

“Saçmalama, lütfen. Sahiden haklı olduğuna ve birlikte geçen yirmi dört senemizde hiçbir Şey ğrenmediğine inandırmaya çalışma beni.”

Evet, neden bahsettiğini biliyordum. Byde –ve hayatta– sadece o an yaşanan zaman vardır, ya da ŞİMDİ. Zaman, iki nokta arasındaki mesafe gibi ölçülemez. *Zaman* geçmez. İnsanoglu dikkatini Şimdiki zamana vermekte müthiş zorlanır; hep, ne yaptım, daha iyisini nasıl yapabilirdim, diye düşünür, yaptıklarının sonuçlarına, niye yanlış davrandığına kafa yorar. Ya da gelecekle uğraşır; yarın ne yapacaktır, ne gibi tedbirler almalıdır, köşe başında onu nasıl bir tehlike beklemektedir, istemediklerini nasıl engeller, hayallerine nasıl ulaşabilir...

J. konuşmaya devam etti:

“yleyse Şimdi, burada kendine sormaya başla: Ortada gerçekten bir kabahat var mı? Evet, var. Fakat Őu an bir yandan da geçmişi bugüne taşıyarak geleceği Őekillendirebileceđini anlıyorsun. Geçmiş ve gelecek sadece bizim belleğimizde mevcuttur.

Oysa Şimdiki zaman, zamanın ötesindedir: Şimdi za-

man Sonsuzluk'tur. Hintliler daha iyi bir tarifi olmadı-
ğından *karma* kelimesiyle anlatır bunu. Fakat bu kavram
yanlış anlatılıyor: Bugünü etkileyen, geçmiş hayatında
yaptıkların değildir. Asıl bugün yaptıkların, geçmişte ya-
pılanları telafi eder ve mantiken de geleceği değiştirir.”

“Neyse işte...”

Bir an durdu, bana anlatmaya çalıştığı şeyi bir türlü
anlayamadığımı gördükçe huzursuz oluyordu.

“İçi boş laflarla oyalanmanın bir anlamı yok. Bunu
bizzat tecrübe etmek gerek. *Senin* buradan gitmenin za-
manı geldi. Rutin hayatının çürüttüğü krallığını yeniden
keşfetmenin vaktidir artık. Aynı dersi temcit pilavı gibi
ısıtıp ısıtıp tekrar önümüze sürdüğümüz yeter. Böyle de-
vam ederek yeni bir şey öğrenemezsin.”

“Mesele rutin hayat değil. Mesele mutsuzluğum.”

“Rutin, mutsuzluğun bir başka ismi. Mutsuzum, öy-
leyse varım, diyorsun. Başka insanlar da varlıklarını dert-
leriyle tarif eder, hiç durmadan, saplantılı bir şekilde ço-
cukları, eşleri, okulları, işleri, dostlarıyla olan sorunlarını
anlatırlar. Bir an olsun durup, ben varım, diye düşünmez-
ler. Olmuş ya da olacak olanların ürünüyüm, ama sonuç-
ta varım. Bir kabahat işlediysem düzeltirim, en azından
özür dilerim. Doğru bir şey yaptıysam, bu da mutluluğu-
ma mutluluk katarak bugünle bağımı kuvvetlendirir.”

J. derin bir nefes aldıktan sonra sözünü tamamladı:

“Sen artık yoksun. Yola çıkıp tekrar şimdiki zamana
dönmenin vaktidir artık.”

* * *

Korktuğum başıma geldi. J. bir süredir, kutsal yolda
üçüncü kez yürüme vaktimin geldiğini ima etmekteydi.
Ne var ki, Santiago de Compostela'ya hacca gidip de
kendi kaderimle, ya da “Tanrı'nın arzusu” ile yüzleştiğim
o uzak 1986 yılından bu yana hayatım çok değişmişti.
Ondan üç yıl sonra şimdi bulunduğumuz bölgedeki Ro-

ma Yolu'nu yürümüş, gece rüyamda gördüğüm saçmalıkları ertesi gün yaparak tam yetmiş gün çile doldürmüş-tüm (mesela önemli bir olay olacak diye bir otobüs durağında boşu boşuna tam dört saat beklediğimi hatırlarım).

O günden sonra büyük bir disiplinle kendimi işime vermiştim. Sonuçta bu, benim seçimim ve talihimdi. Başka bir deyişle deli gibi yollara düşmüştüm. Hayatta en büyük dersleri yollardan almışımıdır.

Daha doğrusu, gençliğimden beri hep deli gibi gezmişimdir. Ne var ki bir süredir kendimi havaalanlarında, otellerde yaşar gibi hissediyordum, serüven hissiyse yerini derin bir sıkıntıya bırakmıştı. Aynı yerde uzun süre kalamamaktan şikâyet ettiğimde insanlar şaşırıyordu: "Gezmek gibisi var mı! Keşke benim de param olsa da gezsem!"

Oysa seyahat etmek para değil cesaret işidir. Hayatımın büyük bir kısmını hippiler gibi dünyayı dolaşarak geçirdim: Sanki o zaman param mı vardı? Tek kuruşum yoktu. Yol paramı zor denkleştirirdim. Yine de bence gençliğimin en güzel yıllarıydı onlar – yarı aç yarı tok dolaştığım, tren istasyonlarında uyuduğum, dil bilmediğimden derdimi anlatamadığım, gece başımı sokacak bir yer bulmak için başkalarından medet umduğum yıllar.

İnsan onca yol teptikten, anlamadığı dillere kulak verdikten, değerini kestiremediği paraları harcadıktan, ömründe hiç geçmediği sokaklarda yürüdükten sonra eski Ben'in ve bütün bildiklerinin bu yeni imtihanları kesinlikle geçemeyeceğini görüyor. Bilinçaltının derinliklerinde dünyaya ve yeni tecrübeler açığa, çok daha renkli, maceraperest, birinin gömülü olduğunu ancak o zaman anlamaya başlıyor.

Ne var ki bir gün geliyor, "Yeter!" diyor.

"Yeter! Benim için seyahat etmek sıradanlaştı artık."

"Hayır, yetmez. Hiçbir zaman yetmeyecek," diye diretti J. "Doğduğumuz andan ölene kadar hayatımız sürekli bir yolculuktur. Manzara değişir, insanlar değişir, ih-

tiyaçlar değişir, ama tren hep ileri gider. Hayat bir trendir, tren istasyonu değil. Seninkine yolculuk değil ülke değiş-tirmek denir, ki o da bambaşka bir şeydir.”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Faydası yok. Başka bir hayatta işlediğim bir kabahati telafi etmem lazımsa ve o kabahatin farkındaysam, bu işi burada, Tanrı’nın niyetlerinden haberdar görünen birinden, yani senden başka kimseden emir almadığım bu zindanda da yapabilirim. Üstelik şimdiden dört kişiden af diledim bile.”

“Ama sana nasıl bir beddua edildiğini öğrenemedim.”

“Aynı dönemde birileri sana da beddua etmiş. Sen öğrenebildin mi?”

“Evet, öğrendim. Üstelik seni temin ederim benimki seninkinden çok daha çetrefilli bir meseleydi. Sen ömründe bir kez ödleklilik etmişsin, bense kim bilir kaç kişinin hakkını yemişim. Ama sonunda selamete erdim.”

“Madem zamanda yolculuk etmem lazım, mekânda yolculuk ne işe yarar?”

J. güldü.

“Affedilmeye hepimizin hakkı var, ama bunun için kötülük yaptığımız insanlarla görüşüp rızalarını almamız lazım.”

“Peki nereye gideyim? Kudüs’e mi?”

“Bilmiyorum. Gönlün nereyi çekerse. Yarım kalmış işlerini keşfedip tamamla. Tanrı sana yol gösterecektir, çünkü yaşadıkların ve yaşayacakların şimdi, buradadır. Dünya aynı anda hem yaratılmakta hem yok olmaktadır. Bir vakitler karşılaşmış olduğun insanlar yeniden zuhur edecek, gitmesine göz yumduklarınsa geri dönecektir. Sana ihsan edilen lütuflar karşısında asla nankörlük etme. Kendine ne olduğunu anladığın anda, bütün dünyada ne olduğunu anlamış olursun.

Buraya sana barış getirmeye geldim sanmayasın. Ben kılıç getirdim.”

Paulo Coelho

Elif

"Hilal ben; Türkçede, ayın ilk günlerinde aldığı yay biçimi demektir. Ülkemin bayrağında da vardır hilal."

Elif'in başkahramanı, Paulo Coelho'nun kendisidir. Yazar bir süredir bilgelik yolunda gelişmesinin durduğunu hissetmektedir. Belki de yapması gereken tek şey, esrarengiz ustası J.nin tavsiyesine uyup, "Gönlünün onu çektiği yere," gitmektir...

Rastlantılar Coelho'yu Rusya'ya savurur. 9 288 kilometrelik yolu, bu uçsuz bucaksız ülkeyi, baştan sona trenle kat etmeye karar verir. Daha ilk durağından itibaren manevi bir arayışa dönüşen bu yolculukta ona üç kişi eşlik eder: bir Tao ustası, Rus yayıncısı ve en ilginç, yetenekli bir keman virtüözü olan, sıra dışı genç bir Türk kadını: Hilal...

Coelho, son romanı *Elif*'le, bir kez daha hayatı güzelleştiren hazineleri ve mucizeleri kutluyor. Zamanın, mekânın, yaşadığımız başka hayatların dışında bir yerde, katıksız "aşk"ın peşinde, ruhun upuzun yolunda ilerliyor. Bize çok tanıdık gelen duraklardan geçerek...

"Coelho'nun kitapları, milyonların hayatına büyük katkıdır."

London Times

ISBN 978-975-07-1291-3

